

A PREMONTREIEK PLATÁNJA.

A Rendház előtt egy platánfa áll.
 Varázs-ecsetje surranó hegyével
 Megérintette halkán a halál.
 Levele: sárga, barna, zöld-arany —
 Ezer szín-változatban hulldogál.

Az ezerszinü óriás platán
 Zizzenve küldi postáját a mélybe.
 Alatta kedves házi-uraim
 Járkálnak hófehérbe'.

S ahogy járnak, egy-egy égő levél
 Köntösük hófehérjén fennakad:
 Az élet üzen messziről nekik,
 S mutogat vért és aranyat.

S ők olvassák
 E titokzatos, távoli postában:
 Im', ez az élet,
 Amely a hervadást hordja magában.

Azután tovább mennek
 A fák alatt fehéren imbolyogva,
 S a haldokló élet üzenetét
 A köntösükről
 Lerázzák mosolyogva.

Nagyvárad, 1924 november 5.

Reményik Sándor.

NAPLEMENTE A RENDHÁZBÓL.

Az ablakom, a Rendház ablaka
 Napnyugat fele néz.
 Magyarországra néz.

És alkonyatkor állok ablakomba,
 És nézek ki, és nézek önmagamba,
 Kalandoztatom tekintetemet
 Nagyvárad tető-tengere felett
 El egész a rónaság pereméig.
 S gondolom: ez már így lesz véges-végig,
 Hogy a nap arra megy le mindörökké.

És onnan nem kel fel már soha többé.

Nagyvárad, 1924 november 5.

Reményik Sándor.